

Arrest

nr. 195 999 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 april 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de derde aanvraag van de verzoekende partij op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.03.2016 bij onze diensten werd ingediend door :

B(...) S(...), K(...)

nationaliteit: Nepal

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 07.02.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 23.07.2007. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlage) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 07.02.2012 werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 18.04.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“[...]

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoeker

Verzoeker kan zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoeker diende een eerste aanvraag in op 23.07.2007 waarbij voegde hij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

Op 07.02.2012 nam verwerende partij een negatieve beslissing m.b.t. de aanvraag van verzoeker, die hij indiende op 23.07.2007!

Verzoeker diende gezien de ernst van de aandoening een nieuwe aanvraag in, d.d. 25.03.2016 die bevestigt dat de aandoeningen, meer dan 9 jaar na de indiening van de eerste aanvraag, nog steeds zeer ernstig zijn.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissing van 07.02.2012.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoeker, maar dat gezien de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie de arts het moeilijk vond het lijden aan een ernstige ziekte te bevestigen.

Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoeker te vormen en weigerde de situatie in Nepal te onderzoeken.

Nu verzoeker een nieuwe aanvraag indiende, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen nog altijd ernstig ziek is (en aan meer aandoeningen lijdt dan bij zijn eerste aanvraag), maar ook de ernst van de aandoeningen specifiek erkend wordt, weigert verwerende partij deze zelfs in overweging te nemen!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoeker erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, weigert men de tweede aanvraag van verzoeker in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn. Dat dit kennelijk onredelijk is.

De bestreden beslissing vermeldt het volgende: "Het voorgelegde medisch getuigschrift bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissing d.d. 07.02.2012 werd op ingegaan (zie bevestiging arts d.d. 18.04.2016 in bijgevoegde gesloten omslag."

Heeft de arts-attaché het dossier wel bekeken? Dit blijkt op geen enkele manier uit het advies!

Men stelt dat er geen nieuwe pathologie wordt vermeld. Dit is echter flagrant onwaar!

De behandelende geneesheer lijstte duidelijk de medische aandoeningen op van verzoeker, waaruit blijkt dat hij reeds sinds 2007 (en dit tot op heden) intensief medisch behandeld wordt.

Het nieuw medisch advies dd. 15.03.2016 vermeldt bovendien nieuwe medicatie die verzoeker dient te nemen momenteel, alsook lijdt verzoeker aan pleurodynie wat hij nog niet had ten tijde van de aanvraag op 23.07.2007 (op het medische getuigschrift staat 2009).

Duidelijke indicaties dat de aandoeningen van verzoeker verergerd zijn en dat verwerende partij de aanvraag van verzoeker flagrant onzorgvuldig behandeld heeft.

Dat het advies bijgevolg het gevolg is van foute veronderstellingen en de arts-attaché op zijn minst geen rekening heeft gehouden met de gevoegde stukken!

Bovendien weigerde verwerende partij te onderzoeken of de aandoeningen van verzoeker kunnen leiden tot een mensonterende en/of levensbedreigende behandeling in het land van herkomst.

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt!

Keer op keer dienen beslissingen van verwerende partij vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Verwerende partij dient hier rekening mee te houden !

Dit werd ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende:

“ Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert.”

Uiteraard is de kortste weg naar een negatieve beslissing stellen dat er geen behandeling nodig is maar sowieso dient men een correct, individueel en grondig onderzoek te voeren in het dossier van verzoeker.

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Zelfs indien men vindt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoeker dus wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel op deze manier flagrant schendt! Men dient de actuele beschikbaarheid te onderzoeken!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de verwerende partij.

2. Aangaande de situatie in Nepal

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Nepal.

Verwerende partij faalt erin om dit te onderzoeken!

Meer nog, uit het nieuw medisch attest blijkt duidelijk dat verzoeker nieuwe, bijkomende medicatie dient te nemen. Verwerende partij heeft echter nog niet onderzocht of deze te verkrijgen is in Nepal...

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

Sinds de aardbeving in Nepal is medicatie in zijn land van herkomst niet beschikbaar. Veel van de hulpverlening geraakt niet op de juiste plaatsen wegens de vernieling van vele wegen en blokkades. Als er dan toch al medicatie beschikbaar is, is dat voor vele mensen onbetaalbaar!

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om een reden te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: “Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoeker werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Er is namelijk een reëel risico dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar is. Bovendien riskeert hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van zijn privéproblemen.

Dit zou dan ook een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker is in behandeling en staat onder nauwgezette controle wegens deze ziekte, waarvoor de zorgen in Nepal niet voldoende kwaliteit bieden. Bovendien is er geen voldoende toegang tot opvolging noch de nodige medicatie voorhanden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoeker begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verwerende partij op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De verzoekende partij voert dan wel de schending aan van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, maar toont op geen enkele wijze aan dat en hoe de bestreden beslissing deze bepaling met de voeten treedt. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9*ter* bepaalt onder meer het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9*ter*, §3, 5° van de Vreemdelingenwet. Uit deze bepaling blijkt dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van deze wet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In casu is de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 maart 2016 op grond van de voormelde bepaling niet-ontvankelijk verklaard met als motivering dat op 7 februari 2012 reeds een beslissing was genomen over een eerdere aanvraag van 23 juli 2007 en dat het bij de huidige aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlage) reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene bevat waarin in de beslissing van 7 februari 2012 uitgebreid werd op ingegaan.

Ter bevestiging wordt nog verwezen naar het in casu niet verplichte advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 april 2016, dat ook aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat als volgt luidt:

*“B(...) S(...), K(...)
Mannelijk
Nationaliteit
Geboren te (...) op (...)*

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 25.03.2016 en d.d. 23.07.2007 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 25.03.2016 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 15/03/2016 opgesteld door dr. F(...). Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat het nog steeds dezelfde pathologie van betrokkene betreft als de pathologie in de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 23/07/2007, waarvoor reeds een medisch getuigschrift werd opgesteld door collega dr. Goorts op 27/01/2012. Op het standaard medisch getuigschrift d.d. 15/03/2016 wordt geen nieuwe pathologie aangehaald voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel het reeds aangehaald ziektebeeld.”

2.5. In de mate dat de verzoekende partij in het eerste middelonderdeel aangeeft gegriefd te zijn door de beslissing van de verwerende partij van 7 februari 2012 over de eerdere aanvraag, moet erop worden gewezen dat deze beslissing in rechte werd aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat het beroep ertegen werd verworpen bij arrest nr. 152 395 van 14 september 2015. De beslissing van 7 februari 2012 is dus definitief in het rechtsverkeer aanwezig en kan niet nogmaals het voorwerp uitmaken van het huidige beroep. Het middel is in zoverre onontvankelijk.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat in het nieuwe standaard medische getuigschrift (hierna: het SMG) wel degelijk een nieuwe pathologie wordt vermeld, met name pleurodynie wat hij nog niet had ten tijde van de aanvraag in 2007 –de verzoekende partij betoogt dat in het SMG staat “2009”- en dat er melding wordt gemaakt van nieuwe medicatie. Dit zijn, aldus de verzoekende partij, duidelijke indicaties van het feit dat de aandoeningen verergerd zijn.

De Raad stelt vast dat in het SMG dat werd gevoegd bij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, naast een aantal andere aandoeningen, inderdaad melding wordt gemaakt van pleurodynie. Echter, zoals de verzoekende partij zelf heeft betoogd, wordt daarbij tussen haakjes vermeld “(2009)” en blijkt uit geen van de andere vermeldingen met betrekking tot medicamenteuze behandelingen, interventies en hospitalisaties, voorziene duur van de noodzakelijke behandeling, gevolgen en complicaties bij stopzetting van de behandeling en evolutie en prognose van de aandoeningen dat ze betrekking hebben op de pleurodynie waarvan sprake. Derhalve blijkt op geen enkele wijze dat de pleurodynie zich nog heeft gemanifesteerd na 2009 en dat de verzoekende partij hiervoor werd behandeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag op 25 maart 2016. De bewoordingen van de aanvraag doen daar niet anders over denken, in tegendeel: in de aanvraag wordt gesteld: *“Verzoeker lijdt aan verschillende aandoeningen, waaronder diabetes mellitus type II, chronische pijnklachten aan de linkerkant van zijn lichaam en post-traumatisch stress syndroom, alsook spanningshoofdpijn, arteriële hypertensie”*. Van pleurodynie is geen sprake. Derhalve kan niet anders dan worden vastgesteld dat, bij gebrek aan enig concreet argument dat daar anders over zou doen denken, de verzoekende partij niet aantoonbaar belang heeft bij de grief dat niet zou zijn geoordeeld over een aandoening die thans niet meer dan de orde is. Op grond van deze vaststellingen blijkt in ieder geval op geen enkele wijze dat de verzoekende partij kan worden gevolgd in haar argument dat haar “aandoeningen” verergerd zijn.

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat er sprake zou zijn van nieuwe medicatie, zonder meer, is de Raad van oordeel dat het haar toekomt om dat met precieze en concrete gegevens aan te tonen dat zij wordt behandeld met nieuwe medicatie bij gebreke waarvan zij in haar land van herkomst een situatie zou terechtkomen van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet. Het komt haar, met andere woorden, toe om duidelijk aan te geven waarin de huidige aanvraag op dat vlak verschilt van de vorige. Zij blijft daartoe volledig in gebreke, terwijl het niet aan de Raad is om ambtshalve de gegevens in de verschillende aanvragen te gaan vergelijken.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet met concrete argumenten heeft aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanvraag, bij gebrek aan nieuwe elementen, onontvankelijk is op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.6. In die optiek maakt zij dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde een verder onderzoek moest voeren of meer moest motiveren dan hij heeft gedaan. In het bijzonder diende geen nieuw onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen of mogelijke schendingen van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele uitwijzing. De thans bestreden beslissing houdt ten andere geen verwijderingsmaatregel in zich. Het betoog van verzoekende partij met betrekking tot de situatie in het land van herkomst kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen.

2.7. Het enig middel kan, gelet op het bovenstaande, niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS